

Král Khyberských střelců

Talbot
Mundy

Talbot Mundy

**Král
Khyberských
střelců**

Myriada

Z originálu:

King of the Khyber Rifles

Copyright © Talbot Mundy

Translation © Jan Činčura

Všechna práva vyhrazena.

Rozsah: 310 stran, 18 kapitol

Vydání: první

Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025

ISBN: 978-80-909183-4-4 ePUB

ISBN: 978-80-88513-18-6 PDF

Kapitola 1

Mužů, kteří vládnou Indii, je málo. Těch, kteří jim stojí v cestě a předstírají, že jim pomáhají záplavou slov, jsou zástupy. A z těchto zástupů se ozývá nekonečný křik, že Indie je hnízdištěm zločinců a tří set milionů hladových krků.

Muži, kteří vědí, ví, že Indie je původním domovem rytířství a tolika slušných domorodých gentlemanů, kolik jich kdy zdobilo stránky dějin.

V tisku se objevilo obvinění, že Indie – zdroj morových epidemií a náhlých úmrtí a lichvářů – prodala během dějin svou duši až dvaceti dobyvatelům.

Athelstan Kingston a asi stovka dalších Britů, které si Indie vybrala a vychovala, by však na to odpověděli, že ona svou duši vždy znovu získala.

A když vypukla světová válka, Rudé moře bylo plné spěchajících transportních lodí přeplněných gentlemany tmavé pleti, kteří se modlili, aby válka neskončila dřív, než budou moci vstoupit do bojů s nepřáteli Británie. Takto indická armáda odpověděla britskému tisku.

Zbytek Indie platil daně, držel hubu a krok a pustil se do práce, aby zajistil zásoby. V Indii totiž chápali víc než kde jinde význam tak staromódních slov, jako je vděčnost a čest, a tak otřepaných frází jako: „Dej a bude ti dáno.“

V té zemi byli lidé, kteří se naučili milovat Indii láskou, která zahání strach, a kteří přesně věděli, co se stane a co mají dělat.

Athelstan Kingston, kapitán v záloze, seděl ve svém skromně zařízeném kasárenském bytě s nohama na stole. Nebyl lékařem, přesto četl knihu o chirurgii, a když se vydal do salonu, nesl si knihu v podpaží s sebou, aby ji tam četl dál. Byl považován za mizerného společníka ke konverzaci a v klubu nedělal nic, co by mu pomohlo tuto pověst vylepšit.

„Človče, dělej se sebou něco!“ káral ho udiveně postarší major a přijal od Kingstona nabídnutý doutník. Nikdo nevěděl, odkud bere ty dlouhé, silné, černé doutníky, ale nikdo je nikdy neodmítl.

„Díky za radu – musím si ale nejdřív přečíst knížku,“ namítl Kingston a usedl do nabídnutého křesla.

„Osle! Prober se a popadni to nejlepší, co je v dohledu – jako odrazový můstek ke kariéře! Prober se a makej na povýšení!“

Kingston se podřízeně zazubil. Musí – i když nesouhlasí s vyšším důstojníkem –, armáda je totiž jako škola v mnoha ohledech.

„Poslužte si, pane majore!“ nabídl další doutník, „víte, vezmu práci, která zbyde, až bude po tlačení. Něco, co jiní přehlédli, se určitě najde.“

„Idealista? Pecivál? Nebo snad černý kuň?“ podívoval se major. Pak se zvedl a spěchal pryč, aby poslal telegramy, protože v prvních dnech každé války se daří víře, že můžete rozhodovat o všech svých šancích na úspěch v kariéře.

U telegrafu, kde se všude po podlaze povalovaly prázdné pásky, major narazil na svého známého, jenž Kingstona neměl rád, stejně jako někteří lidé nemají rádi

okurky nebo sardinky, protože se mu ten člověk prostě nelíbil, aniž by měl k tomu nějaký skutečný důvod, kromě toho, že byl takový, jaký byl.

„Viděl jsem vás mluvit s Kingstonem,“ řekl.

„Aye. Nemůžu se v něm vyznat. Zvláštní chlapík!“

„Zvláštní? Problém je, že je v pořadí sedmý ve svém rodu, který slouží Indii. Vsákla se do něj a naložila si do láku jeho i celý jeho rod. Věří v Kismet, Osud zkřížený s Příležitostí. Možná se dokonce tajně modlí k Alláhovi! Beznadějný případ.“

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto!“

A tak oba poslali telegramy a zapomněli na Kingstona, který seděl a četl si o chirurgii; a než otočil stránku, generál v Pěšaváru si otřel svou zpocenou pleš a poslal mu naléhavý telegram.

„Přijedte okamžitě!“ stálo v něm.

Bala Hissar Fort v Peshawuru, kresba G.T. Vigne, r. 1834. - via wikipedia

Kingston byl sice v Láhauru, ale když jsou váleční psi vypuštěni, na počtu mil nezáleží. Právý muž jde na pravé

místo v pravý čas. a jen blázen jde proti zdi. V tomto ohledu je válka lepší než některé druhy míru.

Peshawar - via wikipedia

Ve vlaku na cestě do Péšaváru už nemluvil nijak vzletně, a spolucestující, který si ho prohlížel z protějšího rohu dusného kupé, si ho zařadil jako „docela obyčejného chlápka“. Spolucestující byl z P.W.D. (*oddělení veřejných prací*), které je žalostně placené, a vynášel své politické emoce na odív, přičemž samozřejmě věřil, že všichni ostatní by měli dělat totéž.

„Nemyslíte, že je naší čestnou povinností jít Belgii na pomoc?“ zeptal se. „Vidíte nějakou možnost, jak to udělat?“

„Žádnou jsem nehledal,“ odpověděl Kingston.

„Ale nemyslíte, že...“

„Ne,“ řekl Kingston, „skoro nikdy nemyslím. Jsem v armádě, víte, a nemusím myslet. Proč bych měl dělat práci za někoho jiného?“

'Mizera!' pomyslel si téměř nahlas muž od P.W.D., ale Kingstona už neobtěžoval dalšími pokusy o rozhovor.

Navzdory horku, dojeli do Pěšaváru v relativním pohodlí. A v ležérnosti, s jakou Kingston pozdravil generála, který ho v Pěšávaru vítal na nádraží, bylo něco skandálního.

„Je to blázen? Nebo snad příbuzný krále?“ divil se muž od P.W.D. chování Kingstona, když je pozoroval, jak spolu odchází k přistavené bryčce.

Generálové, zvláště v prvních dnech války, nejezdí osobně na nádraží, aby přivítali kapitány, a přesto Kingston nastoupil do generálovy bryčky zcela nevzrušeně a dokonce nechal generála chvíli čekat, než si zkontroloval, zda má v pořádku kufr!

Generál práskl bičem, aniž by to komentoval jinak než úsměvem. Ryšavá kobyla trhala jiskry z makadamu a prašná vojenská cesta začala mezi koly stužkovitě ubíhat. Hlídky se na strážních místech ohlašovaly řinčením třesoucí se oceli, když se jejich pušky vztyčovaly ke vzdání pocty, na což generál zdvořile odpovídal pozdvihnutím biče do výšky.

Bryčka pokračovala v závodění s veverkami pobíhajícími mezi stinnými stromy po stranách cesty a Pěšávár se v dálce zobrazoval mihotavým světlem a tepelným chvěním odrážejícím se z blízkých hor.

Kingston seděl na vysokém předním sedadle vozu, hleděl před sebe přes koňské uši, a naslouchal. Generál neustále mluvil.

„Nebezpečí hrozí ze severu.“

Kingston zamručel s napůl přivřenýma tmavýma očima. V této grimase nevypadal zvláště hezky. Někteří přísahali, že vypadá jako Říman, jiní ho přirovnávali k chrličovi, všichni se ale rozhodli ignorovat jeho úsměv, který dokázal okamžitě proměnit celou jeho tvář.

„Odebíráme z Indie vojáky – držíme si tady jen o málo víc než pouhou hrstku, abychom udrželi kmeny v šachu.“

Kingston přikývl. Podél severozápadní hranice nikdy nebyl mír, nebylo třeba jasnozřivosti, aby člověk předvídal potíže z této strany. Generál uvažoval a plánoval z velké části na základě zpráv, které dostával právě od Kingstona.

„To byla jen velmi malá hrstka Sikhů, které jste jmenoval jako ty, kteří by mohli dělat potíže. Provedl jste svou práci důkladně?“

Kingston zabručel.

„No dobře... Dillí je plné špehů, všichni naslouchají zprávám, které přicházejí z Německa, aby se s nimi vrátili do hor. Ty kmeny se brzy dozvědí, kolik mužů posíláme za moře. Říká se o Chindžánu, že se jich tam v poslední době rojí po stovkách. Něco se tam vaří. Umíte si představit, že by teď zůstali v klidu?“

„To záleží na okolnostech, pane. Aye, dovedu si to představit.“

Generál se zasmál. „Proto jsem pro vás poslal. Potřebuji muže s představitivostí! Při téhle misi budete muset spolupracovat s jednou ženou, která si toho umí představovat o stín nebo dva víc než vy. A co hůř, je ambiciózní. Proto jsem si vás vybral, abyste s ní spolupracoval.“

Kingstonovi ztuhly rty pod knírkem a koutky očí se mu svraštily do vraních pařátků. Oči nikdy nejsou černé jako uhel, ale jeho v tu chvíli tak vypadaly.

„Víte, že jsme do Chindžánu postupně poslali už několik mužů, kteří vstoupili do Jeskyní. Ale ani jeden z nich se odtamtud nevrátil.“

Kingston se zachmuřil.

Generál pokračoval: „Ona tvrdí, že může do Jeskyní vstoupit a zase z nich vyjít, kdykoli se jí zachce. Nabídla se, že to pro nás udělá, a já jsem to přijal.“

Nebylo by zdvořilé tvářit se nedůvěřivě, takže Kingstonův výraz se změnil v projev intenzivního zájmu, který byl trochu přehnaný.

Generálovi to neuniklo.

„Kdyby nepodala důkaz o své oddanosti a schopnostech, odmítl bych ji. Ale ona to udělala. Zrovna nedávno odhalila spiknutí v Dillí – asi milion dynamitových bomb v rozbořeném chrámu, který měl na svědomí nějaký německý agent, aby je použili vzbouřenci, kteří jsou připraveni povstat proti nám. Uhodnete, kdo je ta žena?“

„Není to Yasmini?“ tipoval Kingston a generál přikývl a mrskl bičem. Kůň si to spletl s pobídkou a trvalo dvě minuty, než rychlost opět snížil na lehký klus.

Na Kingstonově čelisti se indickým sluncem nesmazatelně otiskla stopa po řemínku důstojnické přilby. Ta se nyní napjala a ještě více zbělela – jak si generál stačil koutkem oka všimnout.

„Znáte ji?“

„Vím o ní, samozřejmě, pane. Všichni o ní vědí. Nikdy jsem se ale s ní nesetkal, pokud vím.“

„Hm-m-m! Čí to byla chyba? Na to měl někdo dohlédnout. Jedte do Dillí a setkejte se s ní. Pošlu jí telegram, že přijedete. Ví, že jsem si vás vybral. Snažila se sice trvat na plné samostatnosti, ale já jsem ji to dal rozkazem. Mezi náma dvěma, ona bude na sólo akci, jakmile se dostane za Džamrúd. Hory jsou samozřejmě plné našich špehů, ale žádný z nich se už neodváží do Chindžánských jeskyní a vy budete jedinou spojkou a pojistkou, kterou budeme mít v místě k dispozici.“

Kingston si olízl rty a oči se mu svařily. Generálův hlas se stal opět trochu autoritativnějším.

„Až ji uvidíte, vyžádejte si od ní propustku, která vám umožní vstup do Chindžánu a do Jeskyní! Požádejte ji o ni! Kvůli zdání nechám vydat v tisku, že jste byl převelen ke Khyberským střelcům. V zájmu úspěchu si od ní vyžádejte tu propustku!“

„Dobrá, pane.“

„Máte bratra u Khyberských střelců, že? Byl jste to vy, nebo váš bratr, který kdysi navštívil Chindžán a poslal o tom hlášení?“

„Já, pane.“ Mluvil bez pýchy. Dokonce ani brigáda britsko-indického jezdeckta, která se na základě jeho zprávy vydala do Chindžánu a srovnala jeho obranu se zemí, nebyla schopna najít ty slavné Jeskyně. Přesto Jeskyně samy o sobě byly pojmem.

„Mluví se o džihádu. Je to ještě horší! Když jste jel do Chindžánu, co bylo vaším hlavním cílem?“

„Najít zdroj těch věčných pověstí o takzvaném 'Srdci hor', pane.“

„Aye, aye. Vzpomínám si na to. Četl jsem vaši zprávu. Nic jste nenašel, že? Dobře. Teď se vypráví, že „Srdce hor“ ožilo. Říkají to špehové.“

Kingston tiše hvízdal.

„Nedá se uhodnout, co to znamená,“ řekl generál. „Jděte a zjistěte to. Spolupracujte s Yasmini. Budu tu mít dost mužů, aby okamžitě zaútočili a rozbili jakoukoli malou sílu, jakmile se začne shromažďovat poblíž hranic. Ale Chindžán je jiný příběh. Nemůžeme dokázat nic, ale špehové stále přinášejí zvěsti o deseti tisících mužů v Chindžánských jeskyních a o dalším velkém vojsku nedaleko Chindžánu. K žádnému džihádu nesmí dojít, Kingstone! Indie je téměř bezbranná! Můžeme

zvládnout sporadické nájezdy. Ale tento příběh o „Srdci hor“, které ožívá, může předznamenat jednotu islamistů a svatou válku, jakou svět ještě neviděl. Jděte tam a zastavte to, pokud můžete. Aspoň mi dejte vědět fakta.“

Kingston zavrčel. Zastavit svatou válku je spíše jako zastavit vítr – možná ale docela snadné, pokud by člověk znal cestu. Přesto věděl, že žádný generál by neriskoval muže jako je on kvůli marné věci. Začal se tvářit vstřícně.

Generál pobídl klisnu a Kingston se opřel nohama o prkno a oběma rukama se přidržel sedadla. Jedno kolo se přestalo dotýkat šterku, jak se točili po půlkruhové příjezdové cestě. Prudce zastavili před verandou honosného sídla a bryčka se zhoupnutím zaskřípala.

Stráže briskně zasalutovaly. Vzápětí Kingston následoval generála širokým vchodem do haly plné mužů v uniformách.

V okamžiku, kdy generálova tlustá postava potemněla ve dveřích, se dvacet mužů vyšší hodnosti než Kingstonova, domorodců i Angličanů, zvedlo ze seřazených židlí a tlačilo se ke generálovi.

„Omlouvám se – musím vás nechat čekat – mám moc práce!“ mávl rukou s omluvným gestem. „Pojďte za mnou, Kingstone.“

Kingston ho následoval dveřmi, které se za nimi pevně zabouchly v pryžových zárubních.

„Posadte se!“

Generál odemkl ocelovou zásuvku a začal se přehrabovat mezi jednotlivými papíry v ní. Po chvíli vytáhl balíček převázaný gumičkami, s vybledlou fotografií na vrchu.

„To je ta žena! Jak se vám líbí?“

Kingston si vzal balíček a chvíli soustředěně hleděl na podobiznu ženy, jejíž sláva obletěla Indii od severu k jihu,

až se její čarodějnictví stala příslovečným. Byla oblečená jako tanečnice, přesto si jen málokterá tanečnice mohla dovolit být oblečena tak, jako ona. Královská tajná služba využívá, koho může, a on se setkal a hovořil s mnoha tanečnicemi během služby, ale když se díval na podobiznu Yasmini, neměl pocit, že by se kdy setkal s nějakou, která by se vyrovnala její pověsti. Tanec indických dívek znal jako mámení smyslů. Přesto...

Generál sledoval jeho tvář očima, kterým nic neuniklo.

„Nezapomeňte... řekl jsem, že s ní máte spolupracovat!“

Kingston vzhlédl a přikývl.

„Říká se, že je z poloviny Ruska,“ řekl generál. „Podle mých znalostí mluví rusky jako rodilá mluvčí a umí asi dvacet dalších jazyků, včetně angličtiny. Anglicky mluví stejně dobře jako vy nebo já. Je to vdova po jednom darebáckém rádžovi z hor. Znímám o tom jednu historku, že jí Rusko domluvilo sňatek v době, kdy Indie byla jeho cílem. Slyšel jsem, že svého rádžu milovala. A slyšel jsem taky, že ne! Jiná historka říká, že ho dokonce otráвила. Víím, že utekla s jeho penězi – a to je dostatečný důkaz, že má mozek! Někteří říkají, že je to ďáblice. Myslím, že to přehání, ale nezapomeňte, že je ta ďáblice nebezpečná!“

Kingston se ušklíbl. Muž, který důvěřuje ženám z Východu, se v tajné službě nedostane daleko.

„Jestli máte dost rozumu, abyste se udržel při jejím něžném boku a využil ji – nenechte ji, aby využívala vás – můžete udržet hory v klidu a Khyber v bezpečí! Pokud to dokážete – teď – v téhle kritické situaci – neexistuje pro vás žádný limit! Vrchním velitelem se stanete dřív, než vám bude šedesát!“

Kingston strčil fotografii a papíry do náprsní kapsy. „Jsem dostatečně spokojen, pane, s tím, jak se věci mají,“ řekl tiše.

„No, nezapomeňte, že je ambiciózní, i když vy příliš ne! Nebudu kázat o ambicích, ale uvědomte si... jen vás varuji! Ambice jsou špatné! Prostudujte si ty papíry cestou do Dillí a postarejte se o to, abych je dostal zase zpátky.“

Generál přešel přes místnost tam a zpátky, s rukama za zády. Pak se zastavil před Kingstonem.

„Žádný muž v Indii nemá těžší úkol než vy teď! To, že si to uvědomuji, vás může povzbudit! Ona je klíčem k této hádance a ona je náhodou v Dillí. Tak jedte do Dillí. Džihád zahájený z hor by znamenal anarchii v nížinách. To by znamenalo poslat sem z Francie armádu, kterou tam ale nelze postrádat. Žádný džihád nesmí být, Kingstone! – Nesmí... žádný... být! To si zapamatujte!“

„Jaké dohody s ní byly uzavřeny, pane?“

„Prakticky žádné! Sleduje špehy v Dillí, ale ti nejspíš... každou chvíli vyrazí do hor. Pak budou zatčeni. Až se to stane, osud Indie může být ve vašich a jejích rukou! Nyní mi jděte z očí, dokud nebude čas na oběd!“

Způsobem, který se někteří muži nikdy nenaučí, se Kingston nenápadně vmísil do davu v sále a dařilo se mu vyhýbat se jakékoli konverzaci, dokud nezazněl velký gong a generál neodvedl všechny ke svému dlouhému jídelnímu stolu. Přesto se netvářil kradmo ani tajnůstkářsky. Nikdo si ho nevšímal, zato on si všímal všech.

Jídlo bylo prosté a oběd povrchní. Generál a jeho hosté tam byli z jiného důvodu než kvůli jídlu, a pouze muž, který se náhodou posadil vedle Kingstona – major jménem Charles Hyde – s ním vůbec promluvil.

„Proč nejste se svým plukem?“ zeptal se.

„Protože mě generál požádal o účast na obědě, pane.“

„Předpokládám, že jste ho otravoval se žádostí o schůzku!“

Kingston s ústy plnými kari neodpověděl, ale jeho oči se usmívaly.

„Udivuje mě,“ řekl major, „že kapitán opustí svůj pluk, když začala válka! Když jsem byl kapitánem já, byli by mě vyhodili ze služby, kdybych v takové chvíli žádal o dovolenou!“

Kingston to nijak nekomentoval, ale jeho výraz vyjadřoval naprostý souhlas. „Máte namířeno na frontu, pane?“ zeptal se.

Hyde však neodpověděl.

Mlčky dojedli jídlo.

Po obědě se s generálem opět na dvacet minut sešel. Pak ho jedna z generálových bryček odvezla na nádraží; a vůbec mu nevadilo, že druhý cestující ve vozu byl tentýž major Hyde, který seděl vedle něj při obědě. Usmíval se tak mile, až to Hydea podráždilo. Ani jeden z nich nepromluvil.

Na nádraží Hyde již otevřeně ztratil nervy a z plných plic nadával nešťastnému domorodému sluhovi. Kingston ho vzápětí opustil.

Nádraží bylo k zalknutí přeplněné davem, který hlučel, zmítal se a smrděl až do nebe. Na jednom konci nástupiště, uprostřed lidského víru, vzdoroval rozzuřený kůň kousanci a kopanci šesti domorodcům a britskému seržantovi, kteří se ho snažili přimět, aby vstoupil do boxu vagónu.

V zadní části na téže plošině se k sobě tiskly tmavohnědé muly horské artilerie, škubaly bokama v řadě, cinkaly řetězy a dupaly, všude kolem bzučely mouchy.

Tlustí domorodí obchodníci soupeřili s hubenými řemeslníky v hlučné snaze zajistit si místo ve vlaku, který už byl přeplněný k prasknutí. Dvacet britských důstojníků přecházelo tam a zpátky, hledalo místa, která pro ně měla být vyhrazena, a zpocené služebnictvo za nimi spěchalo s

náručemi plnými zavazadel a nadávalo davu, který jim nadávky ochotně oplácel.

Ale sám generál s předstihem telefonoval na nádraží, aby ve vlaku pro Kingstona rezervovali místo, a tak si kapitán bezstarostně dával na čas. Pod divokým sluncem se rozléhal hluk, smrad a prach, roztřesený vibracemi vřestíciho pojistného ventilu lokomotivy.

Byla to esence Indie, Indie, která se probouzí z letargie, Indie taková, jaká učinila Kingstona šťastnějším než mohou být jiní muži v tančírnách. Každý, kdo by ho pozoroval – a byl tam nejméně jeden člověk, který ho zaujatě pozoroval –, by si musel všimnout jeho zvláštní schopnosti v davu téměř jako by plavat ve vodě, dospět k místu, kam mířil, skrz dav, a ne kolem něj. Nestrkal se ani se nehádal. Příkazy a údery by byly stejně zbytečné, protože kdyby se o ně pokusil, dav by ho stejně nerespektoval, a on ani neměl v úmyslu se o to pokoušet.

Bez sebemenšího úsilí se prolnul nejhustší částí zpoceného zástupu ke dveřím zavazadlového oddělení nádraží.

Tam ho sice ostrý loket obchodníka v turbanu dloubl do žeber a úředníkův sluha upustil na jeho nohu těžký vak, přesto se usmál tak vlídně, že rozpustil hněv zuřivého úředníka zavazadlového oddělení. Ale ne hned. Dokonce i slunce potřebuje vteřiny, aby led roztál.

„Copak jsem Bůh?“ zanaříkal bábu (*indický úředník*). „Můžu dělat všechny ty věci na světě najednou, když ne dřív?“

Kingstonův úsměv začal působit. Úředník přestal gestikulovat a koncem pandžábské čelenky si otřel pot ze zarostlé brady. Úsměv opětoval. Rád by ustal v práci, aby si mohl vyžebat extra poplatek – jen kdyby mu to alespoň naznačil. Zvedl obě pěsti, štkl na hulváta, který se opovážil do Kingstona dloubat, a vrazil rameny mezi

obchodníka a Kingstona, až ten téměř ztratil rovnováhu. Štěkal jako rozzuřená opice, ale Kingston, i když měl právo se zlobit, se mu omluvil! To byl zázrak a úředník okamžitě udělal další a během minuty byl Kingston odbaven až do Dillí.

„Dillí je v pořádku, sáhíbe?“ zeptal se bábú úslužně, aby se ujistil dvojnásob.

„Aye, Dillí je v pořádku, Děkuji.“ Kingston udělal obchodníkovi místo a pobaveně se usmíval nad tím, jak je ten muž netrpělivý; obchodník však zavazadlo kupodivu neměl, otočil se a nečekaně se snažil zakrýt si tvář volným cípem turbanu. Ačkoli se předtím s takovou prudkostí a spěchem prodíral k úředníkovi, nyní se dral zpátky směrem k vlaku jako fotbalový útočník prodírající se hustým houštím protivníků. Rozrážel je na šířku jednoho metru, měl ramena jako býk.

Kingston ho pozoroval, jak skočil do vagonu třetí třídy. Viděl také, že ho ve vagonu nechtějí. Ozvala se bouře protestů namačkaných domorodých cestujících, ale turban si prosadil svou.

Průrva skrz dav se za ramenatým turbanem uzavřela jako voda za lodí, ale pro Kingstona se opět otevřela. Usmíval se tak dobrosrdečně, že se pošťuchující a rozčilení domorodci usmáli také a zapomněli na spěch a modřiny a svá rozhořčení, neboť ten bílý muž se na ně s porozuměním díval veselýma očima. Takové jsou všechny davy, ale indický víc než všechny ostatní.

Kingston procházel pomalu k vlaku, aniž by do něj někdo strkal, když si povšiml domorodého strážníka – rozpáleného a nešťastného, opřené zády o stěnu vagonu. Dotkl se jeho ramene a chlapík se napřímil.

„Kdepak, sáhíbe! Já jsem jenom konstábl – nic nevím – nic neřídím! Vlak pojede, až pojede, a pak možná ty lidi

vytlačíme z nástupiště a uděláme zase místo! Ale není tu žádná autorita – žádný zákon – všichni se zbláznili!“

Kingston napsal na bloček několik řádek, utrl list, složil ho a podal mu ho.

„To je pro policejního komisaře v kanceláři. Číslo vozu 1181, jedenáct dveří odtud – ten s velkým turbanem, sedí tři místa od dveří tváří k lokomotivě. Přiveďte ho ke komisaři! Ne, ve voze je jen jeden s turbanem. Ne, ostatní nejsou jeho přátelé, ti mu nepomohou. Bude bojovat, ale v tom vagonu nemá žádné přátele.“

Konstábl poslechl, i když ne zrovna radostně. Kingston se postavil s nohou na stupátku vagonu první třídy a pozoroval ho. Kolem se hlemýždím tempem prodíral skrz dav další konstábl. Chytil ho za paži.

„Běž a pomoz támhle kolegovi!“ nařídil mu. „Pospěš si!“

Pak nastoupil do svého vagonu a ve svém lůžkovém kupé se vyklonil z okna. Ušklíbl se, když viděl, jak oba strážníci vtrhli do vagonu třetí třídy a s výkřikem lovců, kteří si vyhlédli kořist, popadli protestující turban za ruku a nohu a začali ho táhnout ven.

Došlo ke rvačce, která trvala asi tři minuty a v jejím průběhu se zablýskl dlouhý nůž. Kolem bylo však dost mužů, kteří strážníkům pomohli vykrotit mu nůž z ruky, a zatčený záhy stál venku, spoutaný a zachmuřený, zatímco jeden z jeho lapitelů si zavazoval pořezané předloktí.

Pak ho odtáhli pryč, ale ještě předtím pohlédl na Kingstona v okně a vyslovil tlustými rty neslyšnou hrozbu.

„Věřím ti, synu!“ Kingston se polohlasně zachechtal. „Určitě ti věřím! Ham dekta hai!“

„Proč byl ten člověk zatčen?“ zeptal se kyselý hlas za jeho zády a aniž se Kingston obtěžoval otočit hlavu, věděl, že patří majorovi Hydeovi, který bude v kupé jeho spolucestujícím. Být pomstychtivý, ať už ve službě, nebo

mimo ni, je pošetilé, ale nechat si uniknout příležitost, to je zločin.

Podíval se na něj nikoli lítostivě, ale radostně – nikoli zklamaně, ale potěšeně – jako muž na pustém ostrově, který našel užitečný nástroj.

„Proč byl ten muž zatčen?“ zeptal se major znovu.

„Nařídil jsem to,“ řekl Kingston.

„To jsem si myslel. Ptal jsem se proč.“

Kingston se na něj zadíval a pak se otočil a sledoval, jak je zatčený vlečen pryč; ten se znovu pral a mlátil strážníky do hlavy spoutaným zápěstím.

„Vypadá nevinně?“ zeptal se.

„To je odpověď?“ kontroval major nakvašeně.

Neukožená ctižádost je zlý kůň k ježdění. Jeho žádost o vyšší funkci byla odložena a dosud na ni nikdo nereagoval.

„Mám k tomu dostatečnou autoritu,“ odušil Kingston nevzrušeně. Mluvil, jako by přitom myslel na něco úplně jiného. Jeho oči jako by viděly majora z velké dálky a spíše ho dobře oceňovaly.

„Ukažte mi své oprávnění, prosím!“

Kingston sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl kartičku, na níž bylo napsaných asi deset slov nad generálovým podpisem. Hyde si ji přečetl a podal mu ji zpátky.

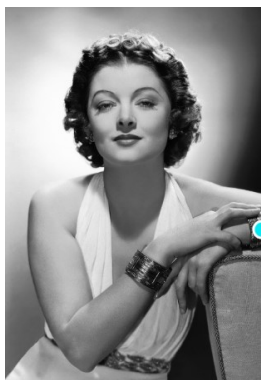
„Takže jste jeden z nich, že ano!“ řekl tónem, který by mohl v jiných částech světa vyvolat hádku.

Ale Kingston vesele přikývl, a to majora rozčílilo ještě víc; odfrkl, s mlasknutím zavřel ústa a otočil se, aby přerovnal prostěradlo a polštář na svém lůžku.

Pak se vlak rozjel za mohutného křiku těch, kteří zůstávali na nástupišti, křiku, který téměř přehlušil supění přetížené lokomotivy. Ze dvou zadních vagonů plných vojáků se ozval radostný řev, který prořízl výkřik ženy, jíž

vlak ujel, lavina loučení, která se nesla mezi nástupištěm a vagóny třetí třídy – a Pěšavár mizel v dáli.

Kingston se po marném boji s větrákem u okna, který odmítal fungovat, usadil na své straně kupé. Pod střechou kupé byl žár, že by se v něm dal upéct řízek. Hyde se celý svlékl a natáhl si pružované pyžamo. Kingston se spokojil s tím, že si na své lůžko lehl v košili s krátkými rukávy. Ležel se zdviženými koleny, aby Hyde nemohl nahlížet do

Myrna Loy ztvárnila
Yasmini v
hollywoodském filmu r.
1929

generálových papírů, které studoval. V klidu je pročetl jeden po druhém a zapamatoval si jména s řadou podrobností. V archu bylo několik fotografií a on je pečlivě studoval. Ale nejdůkladněji ze všech si prohlédl Yasminin portrét a znovu a znovu se k němu vracel. Nakonec dospěl k závěru, že byla rafinovaně nalíčená a namaskována.

„Bylo to určeno pro účely identifikace v daném čase a místě,“ řekl si.

„Mumlal jste na mě?“ zeptal se Hyde.
„Ne, pane.“

„Vypadalo to nesmírně podobně!“

„Moje chyba, pane. Nic takového jsem neměl v úmyslu.“

„Hrr-ummph!“ Hyde se k němu rozhořčeně otočil zády a Kingston studoval jeho záda, jako by mu připadaly zajímavé. Celkově se na něj tvářil sympaticky, takže bylo dobře, že ho Hyde nehlídal. Nadměrná ctižádostivost zpravidla nesnáší sympatie.

Po mnoha pichlavě horkých, otřásajících se a nekonečných hodinách vlak zastavil v městě Rawal-Pindi.

Kingston byl okamžitě na nohou, vzal si na sebe tuniku a vyšel na rozpálené nástupiště.

Začal se procházet sem a tam, ne strkáním lokty, nýbrž vláčným pruníkem mezi cestujícími a v tom horkém kaleidoskopu nepřehlédl nic, co by stálo za povšimnutí.

Zdálo se, že na každém kroku nachází něco zábavného. Nebylo to ani v nejmenším překvapivé, že ho vzápětí oslovil dobře oblečený domorodec, protože vypadal natolik blahosklonně, že by nebylo divu, kdyby ho nějaká matka požádala o pochování dítěte. Sám Kingston se nezdál být ani trochu překvapen. Dokonce vypadal potěšeně.

„Omluvte mě, pane," řekl ten muž bezelstnou indickou angličtinou. „Hledám kapitána Kingstona sáhiba, kterému můj bratr velice touží sloužit. Můžete mi laskavě říci, pane, kde bych mohl najít kapitána Kingstona sáhiba?"

„Jistě," odpověděl mu Kingston. Vypadal, že je rád, že může pomoci.

„Cestujete tímto vlakem?" Otázka zněla jako zdvořilost vyvěrající z úst nic netušícího.

„Ano, pane. Cestuji z tohoto místa, kde jsem strávil několik dní, do Bombaje, kde mám obchod. Jak jste se dozvěděl, že ve vlaku jede Kingston sáhib?" zeptal se ho Kingston a usmál se tak vlídně, že ani policie by ho nemohla obvinít z většího přestupku než ze zvědavosti.

„Z telegramu, pane. Můj bratr měl tu smůlu, že se s kapitánem Kingstonem minul v Péšaváru, a proto mi poslal telegram, v němž mě žádá, abych udělal, co mohu."

„Aha," řekl Kingston. „Chápu." A soudě podle jiskry v jeho očích, jak odvrátil pohled, toho chápal hodně. Ale domorodec jeho oči nemohl v tom okamžiku vidět, i když se o to snažil.

Kingston se podíval zpátky na vlak a dal domorodému muži dobrou příležitost, aby si prostudoval jeho tvář z profilu.

„Cestuje spolu se mnou v kupé.“

„Děkuji vám, pane!“ řekl domorodec, nyní trochu olejnatě. „Jste velmi laskavý! Jsem váš pokorný služebník, pane!“

Kingston mu kývl na rozloučenou, jeho tmavé oči ve stínu khaki přilby se zdály být už sotva zaujaté.

„Nemohl byste si najít jiné místo?“ rozzlobeně se ho zeptal Hyde, když vstoupil zpátky do kupé. „Co jste tam hledal?“

Kingston se na něj bezvýrazně usmál. „Myslím, že ve vlaku jsou železniční zloději,“ oznámil bez snahy o relevanci.

„Proč si to myslíte?“

„Z pozorování, pane.“

„Aha, tak když jste viděl zloděje, proč jste je nenechal zatknout? Byl jste s tou svou autoritou na Pěšavárském nástupišti vzácně iniciativní!“

„Možná byste chtěl převzít odpovědnost, pane? Dovolte mi, abych vás upozornil na jednoho z nich.“

Plný nevraživé zvědavosti se Hyde postavil vedle něj a Kingston vykročil zpět k oknu právě ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu.

„Ten muž, pane – támhle – ne, za ním – támhle!“

Hyde prostrčil hlavu a ramena oknem a dobře oblečený domorodec s jednou nohou na podběhu na zadním konci vlaku se na něj dlouze zadíval, než vskočil dovnitř a zabouchl dveře vagonu třetí třídy.

„Který?“ dožadoval se Hyde netrpělivě.

„Teď už ho nevidím, pane!“

Hyde si odfrknul a vrátil se na své místo v nevýslovném a tichém opovržení. Vzápětí však otevřel kufr a vytáhl z něj revolver, který pečlivě natáhl a schoval pod polštář; nebyl to vůbec opovrženíhodný krok, protože indický železniční zloděj je nejvynalézavější specialista na světě.

Kingston však nepodnikl žádná zjevná opatření toho druhu.

Po dalších nekonečných hodinách se nad nimi zavřela noc, rozpálená do ruda, černá tma, hypnoticky rozdělená tlumenými údery hromotlucných kol vlaku a občas v oknech osvětlená sprškami jisker chrlených z parní lokomotivy. Za vagony první třídy se nesl hukot babylónské změti jazyků, protože v přeplněné třetí třídě mluvili všichni domorodci jeden přes druhého. V Indii, kde chudý domorodec utratí celé jmění za jízdenku třetí třídy, si každý jízdu užívá. Vlak ve tmě připomínal bestii z biblického Zjevení, která se valí v hluku.

Ale po dalších horkých hodinách hlučný hovor ustal. Pak si Kingston kupodivu, aniž by si zul boty, přetáhl přes ramena pokrývku z tenké látky.

Na protějším lůžku si Hyde přikryl hlavu, aby mu neprašilo na vlasy, a za chvíli Kingston uslyšel, jak začal jemně chrápat. Pak velmi opatrně upravil svou polohu tak, aby se jeho profil rýsoval v zešeřelém světle plynové stropní lampy. Jako by čekal na oholení.

Dusno vzrostlo do té míry, jaká se káže v křesťanských církvích, že patří do sirné sféry v záhrobí. Přesto se ani nepohnul.

Bylo už dávno po půlnoci, když jeho bdění bylo odměněno slabým zvukem u dveří. Od toho okamžiku se jeho oči dívaly pod temnotou přivřených řas, ale dýchal rovnoměrně, jako by byl v sedmém stádiu spánku, který nezná sny.

Cvaknutí dveřní kliky předznamenalo objevení se ruky. S obratností, jakou dokáže vyvinout jen zvláštní výcvik, se muž vloudil do kupé, aniž by přitom způsobil jediný zvuk. Ačkoli Kingstonovy uši byly vybaveny pro jeho náročnou práci, neslyšel, jak se dveře znovu zavřely.

Asi pět minut, mezitímco se vlak kymácel do indické tmy, muž stál, naslouchal a sledoval Kingstonovu tvář. Stál tak blízko, že v něm Kingston poznal toho, kdo ho ten den oslovil v Rawal-Pindi. A viděl obrys rukojeti nože, který mužovy prsty svíraly pod košilí.

Bud' zaútočí první, aby nás oba zabil a oloupil – a v tom případě bude snazší zlomit mu vaz než ruku – ano, rozhodně krk; je dlouhý a tenký.

Jeho oči předstíraly spánek tak úspěšně, že se domorodec, který ho pozoroval, od něj nakonec odvrátil.

To jsem si myslel! Odvážil se otevřít oči o snítko víc. Je to pukka! Nejdřív okrást a pak zabít! Pravidlo číslo jedna u třídy takových jako on – utíkat, jakmile bodneš! Z jejich pohledu to není špatné pravidlo! Zatímco se díval, zloděj přistoupil k Hydeovi a stáhl mu prostěradlo z obličeje vycvičenými prsty, které byly schopny oběti i sundat brýle z nosu bez jejího vědomí.

Pak jeho prsty jako rybky v rákosí klouzaly sem a tam mezi záhyby látky, aniž by se jich dotkly, rychlé a měkké a neviditelné, pátraly po Hydeovu tělu. Nic nenašly. Tak se ponořily pod polštář a vytáhly pistoli a zlaté hodinky.

Poté zloděj začal prohledávat oblečení, které viselo na háčku vedle Hydeova lůžka. Vytáhl doklady, kapesní knížku a pak peníze. Peníze dal do jedné tašky – papíry a kapesní knížku do druhé. A to byl dostatečný důkaz. Nůž by mohl být vytažen za minutu.

Kingston se ve spánku poněkud hlučně pohnul a ten pohyb shodil generálovy papíry na podlahu u nohou jeho

lůžka. Hluk, který to způsobilo, Hydea probudil, a Kingston předstíral, že se začíná probouzet, zívá a převálil se na záda, což je nejbezpečnější poloha, jakou může neozbrojený člověk zaujmout, a mnohem nejnepohodlnější pro nepřítele.

„Zloděj!“ zařval Hyde z plných plic a divoce se sápal po svém kolegovi. Kingston se posadil a protřel si oči.

Domorodec vytáhl nůž a v domněn, že ovládá situaci, se na okamžik zamyslel, čímž ztratil cennou vteřinu. Uvědomil si svou chybu a vrhl se ke dveřím. Ale bylo příliš pozdě. Kingston ho neuvěřitelně rychlým pohybem předběhl; a jiným pohybem, ne tak rychlým, ale mnohem znepokojivějším, na něj vrhl své prostěradlo, jako kdysi v aréně starého Říma házel síť retiarius. Ovinul bílou látku kolem domorodcovy hlavy a rukou a oba se společně ve zkrouceném sevření svezli k zemi.

Za další půlminutu už domorodec sténal, protože Kingston svíral zápěstí jeho ruky, ve které držel nůž, a ohýbal mu ji dozadu, přičemž mu koleno tiskl břicho.

„Seberte mu kořist!“ funěl námahou.

Nůž spadl na zem a zloděj se udatně snažil získat ho zpět, ale Kingston byl na něj příliš silný. Popadl nůž sám, zasunul si ho za košili a znovu se chopil domorodcova zápěstí. Pevně ho sevřel, zatímco Hyde klečel na kolenou a hmatal po svém ztraceném majetku. Našel obě zlodějovy tašky a otevřel je.

„Předpokládám, že to je všechno,“ řekl Kingston a pozvolna uvolňoval sevření. Domorodec si všiml toho – zatímco Hyde ne -, že Kingston začal vypadat téměř nepřítomně; ležel docela klidně, díval se na Kingstona a snažil se uhodnout jeho další záměry. Najednou brzdy začaly skřípat, ale Kingstonovo sevření nezesílilo.

Vlak s kvílením brzd zastavoval u další stanice

a Kingston měl co dělat, aby se nesmál.

„Kdybych nebyl tak pekelně nespěchal do Bombaje...”
brumlal Hyde a Kingston se v tu chvíli málem nahlas rozesmál, protože zloděj uměl anglicky a poslouchal s nastraženými ušima, „... ať se propadnu, jestli vystoupím na téhle stanici a budu čekat, až toho darebáka předvedou před spravedlnost!”

Vlak se konečně s trhnutím zastavil a muž s lucernou začal vyvolávat jméno stanice.

„Sakra! Jedu do Bombaje dělat cenzora. Nemůžou tam na mě dlouho čekat.”

Ve chvíli, kdy se vlak zcela zastavil, pichlavé horko se rozhořelo na Hydeově a Kingstonově kůži.

„Všemohoucí Bože!” zalapal Hyde po dechu a začal se ovívat.

Kingston měl nyní spoustu záminek, aby sevření ještě víc uvolnil, a plně toho využil. O vteřinu později předstíral bolest v koncích prstů, vzápětí se zloděj uvolnil ze sevření, natáhl se po noži v kapitánově košili, ale Kingston mu to překazil. Pak se příliš pozdě pokusil muže znovu sevřit, podařilo se mu jen utrhnout kus košile.

Když prchající lupič utíkal do černých stínů nádraží, divil se, že sáhib s takovými železnými prsty nakonec předvedl tak slabý pokus o jeho zadržení.

„Sakra! To jste ho nemohl zadržet? Báł jste se ho, nebo co?” rozčiloval se Hyde a začal se oblékat.

Místo odpovědi Kingston odešel ke dveřím, vyklonil se do šera osvětleného lampou a za chvíli už zahlédl seržanta domorodé pěchoty, který procházel kolem stojícího vlaku. Pokynutím ruky ho přivolal k sobě.

„Viděl jste toho uprchlíka?” zeptal se.

„Ha, sáhibe. Jednoho jsem viděl utíkat. Mám ho pronásledovat?”

„Ne, tenhle kousek košile ho identifikuje. Vemte si to. Schovejte to! Až muž s roztrženou košilí, ke které se tento kousek bude hodit, přijde po odjezdu tohoto vlaku do telegrafní kanceláře, dohlédněte, aby mu bylo dovoleno poslat všechny telegramy, které bude chtít! Jenom udělejte kopie každého z nich a odešlete je kapitánu Kingstonovi, k rukám přednosta stanice v Dillí. Rozumíte?"

„Ha, sáhíbe."

„Potom ho chytíte a pevně zamkněte – ale ne dřív, než pošle své telegramy!"

„Atcha, sáhíbe."

„Ted se odtud vypařte."

Major Hyde byl již oblečený podle předpisů, když přišel ke Kingstonovi. „S kým jste to mluvil?"

Kingston mlčky vyhlížel ze dveří, jako by ho neslyšel. Hyde mu netrpělivě poklepal na rameno, ale Kingston se nezdál být sdílný, dokud domorodý seržant nezmizel ve stínu.

„Nechte mě projít!" dožadoval se Hyde. „Dám toho zloděje chytit, i kdyby vlak měl týden čekat, než to udělají!"

Protlačil se kolem něj, ale sotva se ocitl na schůdcích, přednosta stanice zapískal a jeho barevný sluha mával lucernou sem a tam.

Lokomotiva okamžitě zaječela, jako by byla v mukách; dveře vagónů se ve staccatu zavřely; a když se lokomotiva rozjela, horko polevilo. Masy cestujících vděčně vzdychly k netečnému nebi, když vlak nabral rychlost a vítr začal profukovat skrz větráky.

Jen skrz rozbitý větrák v Kingstonově kupé nepronikl žádný vzduch. Hyde klečel na Kingstonově lůžku a zápasil s větrákem jako divoké zvíře s klecí, ale bez výsledku, kromě toho, že se celý zpotil a bylo mu ještě nepříjemněji než předtím.

„Na co se to díváte?" optal se nakonec a posadil se na Kingstonovo lůžko. Hlava mu plavala v potu. Musel chvíli vsedě počkat, než vykročí ke svému lůžku.

„Jen na nůž," řekl Kingston. Stál pod ztlumenou plynovou lampou, která dělala tmu ještě nesnesitelnější.

„Není to ten lupičský nůž? Neupustil ho?"

„Je to můj nůž," řekl Kingston.

„Divné, že se na něj díváte, když je váš! Copak jste ho nikdy předtím neviděl?"

Kingston schoval nůž do náprsní kapsy a major přešel ke svému lůžku.

„V každém případě si myslím, že ho ještě poznám!" odpověděl Kingston a posadil se. „Dobrou noc, pane."

„Dobrou noc."

Během deseti minut Hyde usnul a vydatně chrápal. Pak Kingston znovu vytáhl nůž a půl hodiny ho studoval. Čepel byla bronzová, s ostřím vybroušeným do ostrosti břitvy. Rukojeť byla z ryzího zlata a měla podobu tančící ženy. Celá zbraň byla tak nádherně tepaná, že jí věk jen zjemnil linie, aniž by je jakkoli narušil. Vypadala jako jedna z řeckých hraček, jimiž římské ženy v Neronových dobách bodaly do svých milenců. Ale to nebyl důvod, proč si začal jen tak pro sebe velmi tiše pískat.

Vzápětí vytáhl generálův balíček papírů, s fotografií navrchu. Postavil se, aby nůž i papíry držel blízko sebe a ke světlu ve stropě. Nebylo zapotřebí velké představitivosti, aby si člověk vsugeroval podobu mezi ženou na fotografii a tou druhou, jež tvořila zlatou rukojeť nože. A nikdo, kdo by se na ně tehdy díval, by se neodvážil říct, že mu chybí představitost.

Kdyby ten nůž nebyl tak starý, mohly by to být podobizny stejné ženy, ve stejném převleku, pořízené ve stejné době.

„Věděla, že jsem byl vybrán, abych s ní spolupracoval. Generál jí poslal zprávu, že přijedu," mumlal si pro sebe. „Muž číslo jedna se měl pokusit mi něco provést, ale příliš brzy jsem ho skřípnul. Tady musel být nějaký špeh v Péšaváru, který zavolał do Rawal-Pindí, aby ten člověk skočil na vlak a dělal svou práci. Musela ho tam nastrčit pro případ nehody. Zdá se, že je důkladná! Proč by tomu muži dávala nůž se svým vlastním portrétem? Je snad královnou nějaké tajné společnosti? No... Uvidíme!"

Znovu se usadil na lůžku a nespokojeně si povzdechl. Pak si lehl s hlavou položenou na polštář a před pátou hodinou usnul a nůž stále svíral v ruce.

Ve spánku vypadal stejně zajímavě, jako když byl vzhůru. V obličeji vypadal jako Říman, slunce mu opálilo kůži. V muzeích, kde stojí kolem stěn na podstavcích sochy hlav římských generálů a císařů, by nebylo obtížné vybrat několik takových, které by mu byly více než podobné.

Spal jako chlapec až do svítání a sotva si s Hydem vyměnili tucet slov, když vlak vjel na nádraží v Dillí. Pak Hyde odměřeně zasalutoval a zmizel.

„Mladý ďábel!" zamumlal Hyde. "Líný mladý ďábel! Měl by být u svého pluku, pochodovat a jít svým mužům dobrým příkladem! Budeme mít co dělat, abychom tuhle válku vyhráli, jestli je tu hodně takových jako on. A já se obávám, že jich je... až příliš mnoho! Škoda! Taková škoda! Kdyby byli nahoře ti správní muži, mladí na úpatí žebříku by si dávali pozor na své chování. Takhle to vypadá, že nás v této show porazí. Bože, ach, bože!"

Major Hyde, který byl především důsledný, napsal kritické hlášení o Athelstanu Kingstonovi, které podepsal, adresoval na velitelství a poslal hned při první příležitosti.

Kapitola II

Jediné, co nemůžeme vysvětlit, jsou fakta. Tedy, používejte je. Hádanka je důkazem, že k ní existuje klíč. Ani není hádankou, když klíč máte. Život je tak jednoduchý, jak to všechno.

Cocker

Dillí se může pochlubit púltuctem nádraží, jež jsou všechna navržena s ohledem na válku, takže pro Kingstona nebylo nic překvapivého, když ho vlak přivezl na jiné nádraží, než čekal. Vpadl do jeho davu, jako když se člověk v náladě noří do vodního víru, a smál se, protože to byl ten nejopojnější mix marnotratných barev, hluku a vůní, jaký Indie, ta mnohonásobně zalidněná... dokonce i Dillí, matka dynastií... kdy vyvinula.

Nádraží hučelo, vibrovalo, bzučelo. Lidská změt hlasů, brebentících ve dvaceti různých jazycích, a nad tím vším se vznášel uši drásající jekot lokomotiv a vrískání vojenských trubek, ržání odváděných koní, hýkání mul, cinkání řetězů a řinčení zbraní a hřmotný rytmus drilovaných nohou.

V jednu chvíli se celá budova otrásala za hřmění pochodujícího pluku; o něco později se rozléhal rachot tisíce ocelových kopyt, jak koně tančili ve formaci, aby nastoupili do čekajících nákladních vagonů. Naložené vozy do sebe narážely a hřměly na vedlejších kolejích. A vojáci všech indických militárních kast všude postávali v malebném zmatku pro nezasvěcené, ale pro člověka, který se vyznal, postávali jako písmena v indexu. Na každém nástupišti stáli britští vojáci v dlouhých, rovných řadách, povídali si, chrouпали velké sendviče nebo kouřili.

Vedro vonělo a působilo jako z jiného světa. Všude vládla naděje a dobrá nálada a jako by svatby byly ve větru, ne předehra smrti.

Prodíral se tím pestrým hemžením a pot mu stékal zpod přilbice do tváře. Athelstan Kingston kráčel klidně, zamyšlený, pobavený a téměř šťastný. O to šťastnější, protože si byl dokonale vědom toho, že ho nenápadně sleduje domorodec. Jen se podívoval, jak se mu podařilo projít liniemi a dostat se za ním.

Generál v Péšaváru vtlačil asi tunu různých informací do patnácti uspěchaných minut, ale hlavně mu poskytl povolení a rozkazy, aby sám sbíral informace; takže se rozjela zábava, jak získat přesná fakta.

„Karáčí!“ řekl si a udržoval si vzdálenost před stínujícím domorodcem. Vždycky udržovat „Stín“ v pohybu, dokud nejste připraveni se s ním vypořádat, bylo jedno z Cockerových pravidel.

„Turecko zatím nezaútočilo“ – říkal generál. Žádná svatá válka se zatím nekoná. Ti budou drženi v pohotovosti k přesunu do Basry pro případ, že Turci začnou. Dokud na přesun budou čekat v Karáčí, kmeny se neodvážejí nic podnikat. Jeden nebo dva špehové určitě proniknou na sever a řeknou kmenům, co se děje, ale kmeny tomu nebudou věřit. Budou čekat, dokud se vojska nepřesunou do Basry. Pak mohou začít riskovat. Dobře! To pro mě znamená, že není žádný zvláštní spěch!

Nemusel opětovat pozdravy, protože je nevyhledával. Jen málokdo si ho vůbec všiml, ačkoli ho jednou nebo dvakrát poznali bývalí spolustolovníci a jeden důstojník ho zastavil s nataženou rukou.

„Podejte mi ruku, vy starý pobudo! Kam máte namířeno příště? Do Tibetu? Nebo tentokrát do Samarkandu?“

„Oh, hullo, Carmichael!" odpověděl a okamžitě se rozzářil dobrou náladou. „Kam máte namířeno?"

A Carmichael si ani nevšiml, že na jeho vlastní otázku neodpověděl.

„Do Bombaje! Bombaj – Marseille – Brusel – Berlín!"

„Přeji vám hodně štěstí!" zasmál se Kingston a šel dál. Každý voják se tam s výjimkou několika štábních důstojníků, domníval, že je na cestě do Evropy; jejich tváře to prozrazovaly. Přesto se Kingston ještě jednou podíval na hromady zásob a na výstroj, kterou muži nesli.

Kdo by to všechno vezl do Evropy, kde se to vyrábí? zamyslel se. A k čemu by ve Francii používali velbloudí postroje?

Ve volné chvíli – svým vlastním způsobem, který byl šibalský a podobal se řetězovému zázraku – se vydal k telegrafní kanceláři. Domorodec, který ho celou tu dobu sledoval, se přiblížil, ale on se tím nenechal znepokojit.

Důkaz o své totožnosti pošeptal telegrafnímu úředníkovi, královskému inženýrovi, který byl toho rána v této práci nový, a zapečetěná obálka s telegramem mu byla ihned předána. „Stín" se přiblížil velmi blízko, nejspíš, aby se pokusil číst mu přes rameno zezadu, ale on ustoupil stranou do rohu, a přečetl si telegram zády ke zdi.

Byl v angličtině, bezpochyby proto, aby unikl podezření; cenzura se nad Indií zavřela jako škrticí šňůra, nebyl v kódu. Takže znění, když se to vezme kolem a kolem, muselo být důmyslné, aby se od Mirzy Alí z pevnosti v Bombaji, kterému bylo psaní určeno, sotva mohlo očekávat, že přečte víc než bylo v řádcích. Řádky ovšem musely být takové, aby mezi nimi mohl číst.

„Dobytek určený na porážku," stálo v telegramu, „odeslán do Bombaje dne 14. září". Setkat se ve vlaku. Cestou bude zkontrolováno, ale mělo by být zařízení po

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Král Khyberských střelců.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.